

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdy Blatákové a soudců Mgr. Miroslava Vokouna a JUDr. Vladimíry Novákové v exekuční věci

oprávněné: **B2 Kapital Czech Republic s. r. o.**, IČO 04191536
sídlem Rybná 682/14, 110 00 Praha 1 – Staré Město
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
povinnému: **Lukáš J.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Píchou
sídlem Sladkovského 51, Staré Město 506 01 Jičín

pro pohledávku 22.028 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na zastavení exekuce, k odvolání oprávněné a povinného proti usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2021, č. j. 49 EXE 3657/2010-82,

takto:

I. Usnesení okresního soudu **se** v napadené části, tj. ve výroku I. a II., **potvrzuje**.

II. V další napadené části, tj. ve výroku III. o nákladech řízení mezi účastníky, **se** usnesení okresního soudu **mění** takto:

„Oprávněné se ukládá povinnost zaplatit povinnému na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 2.220 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokáta Mgr. Václava Píchy.“

III. Oprávněné **se ukládá** povinnost zaplatit povinnému na nákladech odvolacího řízení částku 9.510 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokáta Mgr. Václava Píchy.

Odůvodnění:

1. Okresní soud usnesením podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavil exekuci nařízenou usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 49 EXE 3657/2010-25 (výrok I.) a rozhodl, že soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha, Exekutorský úřad Přerov, sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Konečně rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Proti tomuto usnesení podala včasné odvolání oprávněná, stejně jako povinný.
3. Oprávněná s rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasila. Dle oprávněné, soud prvního stupně exekuci zastavil podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a uvedl, že za současného stavu věci, kdy soudní exekutor vydal dne 5. 8. 2020 usnesení č. j. 203 Ex 17100/10-146 a zrušil veškeré, v exekuci vydané a platné, exekuční příkazy z důvodu, že dne 20. 7. 2020 bylo dosaženo účelu exekuce tím, že byla pohledávka i náklady exekuce vymoženy, jsou splněny předpoklady, aby

212/2021

nařízená exekuce byla zastavena. Podle názoru odvolatelky podstata exekuce se spatřuje ve faktické činnosti, ve vynucení toho, co ukládá pravomocné rozhodnutí. Exekuce je vedena na základě exekučního titulu, platebního rozkazu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 43 Ro 807/2005-17, kterým byla povinnému uložena povinnost zaplatit oprávněné částku ve výši 22.028 Kč s 0,10% úrokem za každý den prodlení od 1. 3. 2005 do zaplacení, částku ve výši 17.402 Kč a náklady předcházejícího řízení ve výši 10.352,40 Kč. Povinný ve svém návrhu na zastavení exekuce uvádí, že exekuční řízení skončilo dne 20. 7. 2020, kdy bylo dosaženo účelu exekuce, tj. pohledávka i náklady exekuce byly vymoženy. S tímto tvrzením oprávněná zásadně nesouhlasí a k tomu uvádí, že usnesení č. j. 203 Ex 17100/10-146 je procesního charakteru a jako takové tedy nemůže být právně závazné co do odůvodnění daného usnesení. Z oznámení soudního exekutora č. j. 203 Ex 17100/10-148 a z úředního záznamu soudního exekutora č. j. 203 Ex 17100/10-147 je zřejmé, že exekuce vedená za povinným pravomocně skončena nebyla, neboť z hlediska právního nebyla exekuce zastavena dle § 55 zákona o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a z hlediska skutkového nebyla pohledávka zcela vymožena. Z výše uvedeného vyplývá závěr, že usnesení soudního exekutora č. j. 203 Ex 17100/10-146 ze dne 5. 8. 2020 je rozhodnutím nicotným, jelikož pro jeho vydání nebyly splněny zákonné předpoklady, tj. že pohledávka vymáhaná v exekučním řízení nebyla zcela vymožena. S ohledem na výše uvedené se oprávněná domnívá, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je nesprávné. Navrhuje proto, aby krajský soud napadené usnesení okresního soudu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Proti uvedenému usnesení, výslovně však jen do výroku III., podal včasné odvolání rovněž povinný. Dle povinného soud prvního stupně pochybil, pokud v souvislosti se zastavením exekuce povinnému nepřiznal náklady, jež mu v řízení vznikly. Povinný rekapituloval procesní postup oprávněné společnosti, která se zabývá obchodováním s pohledávkami a jejich vymáháním, s tím, že oprávněné muselo být známo, že postup soudního exekutora, kterým došlo k „obnovení“ exekučního řízení, nemá oporu v zákoně. Ani přes tuto vědomost oprávněná neučinila žádné kroky, kterými by se snažila zjednat nápravu. Byla to oprávněná, v jejímž zájmu bylo předejít neúspěchu ve věci návrhu na zastavení neoprávněně vedeného exekučního řízení a učinit nezbytné kroky k zastavení exekuce (tímto by se oprávněná neúspěchu ve věci vyvarovala). Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS st. 23/06 ze dne 12. 9. 2006, dospěl k závěru, že východiskem rozhodování o náhradě nákladů exekučního řízení je určení a hodnocení důvodů, pro které byla exekuce zastavena – na obecných soudech je, aby se jimi zevrubně zabývaly v souvislostech celého případu i ustálené judikatury v dané oblasti. Dále je nezbytné analogicky poukázat na judikaturu, která se zabývala přiznáváním nákladů řízení povinnému pro procesní zavinění oprávněného, ze které vyplývá, že „vedlejší účastníci lze oprávněně vytýkat, že jako profesionálka v oblasti poskytování úvěru vědomě udržovala protiprávní stav, v důsledku něhož následně musel stěžovatel vynaložit prostředky na hrazení nákladů exekuce“. I v projednávané věci oprávněná musela vědět, že dle potvrzení vydaného soudním exekutorem její pohledávka ve vztahu k povinnému zanikla a nelze ji nadále vymáhat, a že je osobou, kterou lze označit za profesionála na poli vymáhání pohledávek a tedy, že to byla oprávněná, která svojí nečinností udržovala protiprávní stav a na jeho trvání měla zřejmě i zájem. Je tedy v rozporu s právem na spravedlivý proces, aby povinnému v souzené věci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Takový závěr soudu prvního stupně není ústavně konformní, neboť je tímto postupem podstatně omezováno základní právo povinného na právní pomoc. Povinnému mělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť s ohledem na zásadní vybočení soudního exekutora z mezí jeho zákonné pravomoci a působnosti za účasti oprávněné, muselo být oprávněné zjevné, že soudní exekutor postupuje ve věci neoprávněně, a proto měla oprávněná exekuční řízení z vlastní iniciativy zastavit. Současně je to povinný, kde měl ve věci plný úspěch. Navrhuje proto, aby krajský soud usnesení okresního soudu v odvoláním napadeném výroku III. změnil tak, že povinnému bude vůči oprávněné přiznána náhrada nákladů řízení v částce 4.950 Kč.

212/2021

5. Povinný v písemném vyjádření k odvolání oprávněně navrhl, aby usnesení okresního soudu ve výroku I. a II., bylo jako věcně správné potvrzeno. Ze spisového materiálu soudního exekutora je bez pochybností zřejmé, že exekuce byla skončena jejím provedením, tedy exekuční řízení zaniklo dle ustanovení § 46 odst. 2 exekučního řádu. O této skutečnosti nesvědčí pouze rozhodnutí soudního exekutora, které oprávněná označuje za nicotné (dané rozhodnutí soudního exekutora není rozhodnutím v pravém slova smyslu, ale jakousi kvitancí či potvrzením o splnění vymáhané povinnosti ze strany povinného), ale i celkový postup soudního exekutora, který uzavřel spis a přestal povinnost vymáhat. Rozhodnutí soudního exekutora je oznámením o skončení exekuce, které se doručuje všem osobám a orgánům, které ve svých seznamech a evidencích vedou poznámku výkonu dané exekuce a slouží pro výmaz této informace v těchto seznamech a evidencích. Součástí je rovněž i označení všech exekučních příkazů, které skončením exekučního řízení zanikly v souladu s ustanovení § 47 odst. 7 exekučního řádu. Nicméně rozhodnutí soudního exekutora není jediným vodítkem, dle kterého je zřejmé, že exekuce byla skončena jejím plným vymožením. Soudní exekutor vydal dne 4. 8. 2020 i příkaz k úhradě nákladů exekuce pod č. j. 203 Ex 17100/10-145, který nabyl právní moci dne 21. 8. 2020, kdy tento kapitalizuje celkové náklady exekuce a uzavírá, že daná částka nemá být hrazena, neboť již uhrazena byla. Je tedy zjevné, že pohledávka oprávněné byla plně uhrazena a z vymoženého plnění zbylo dost na to, aby si část vymoženého plnění soudní exekutor mohl započíst proti následně vydanému příkazu k úhradě nákladů exekuce. Konečně je zde i zásada *vigilantibus iura scripta sunt*, dle které to měla být oprávněná, kdo se měl o svá práva zavčas brát, resp. měla na chybu soudního exekutora zavčas upozornit. Již první exekuční příkaz soudního exekutora ze dne 18. 8. 2010, č. j. 103 Ex 17100/10-11, který byl doručován i k rukám právního zástupce tehdejší oprávněné, zněl zřejmě na špatnou výši vymáhané povinnosti. Celých deset let měla oprávněná na to, aby na tuto skutečnost soudního exekutora upozornila a vyzvala jej ke zjednání nápravy. Povinný má tedy za to, že jeho povinnost vůči oprávněné byla vymožena v plné výši, což bylo potvrzeno kvitancí, vydanou soudním exekutorem.
6. Všechny právní předpisy uváděné v tomto usnesení jsou aplikovány ve znění účinném pro rozhodné období.
7. Po zjištění, že odvolání proti usnesení okresního soudu bylo podáno včas a osobami k tomuto úkonu oprávněnými, a po zjištění, že odvolání oprávněné i povinného obsahuje všechny podstatné náležitosti, včetně způsobilého odvolacího důvodu (ustanovení § 205 odst. 2 písm. c/, e/a g/ o. s. ř.), krajský soud přezkoumal usnesení okresního soudu, přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo (ustanovení § 206, § 212 a § 212a odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání oprávněné důvodné není, zatímco odvolání povinného důvodné je.
8. Odvolací soud o odvolání obou účastníků rozhodl bez nařízeného jednání, když se ztotožňuje s postupem okresního soudu, že ke zjištění, zda důvod k zastavení exekuce je či není dán, nebylo třeba provádět dokazování při jednání, a závěry soudů obou stupňů byly činěny pouze z obsahu spisu (ustanovení § 254 odst. 8 o. s. ř.).
9. Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že k návrhu právní předchůdkyně oprávněné (GE Money Multiservis, a.s., IČO 49241150) Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 23. 7. 2010, č. j. 49 EXE 3657/2010-25 nařídil exekuci na majetek povinného Lukáše J. a pověřil soudního exekutora JUDr. Tomáše Vránu (nyní JUDr. Lukáš Jícha), Exekutorský úřad Přerov, sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, vedením exekuce podle vykonatelného platebního rozkazu Okresního soudu v Bruntále ze dne 2. 11. 2005, č. j. 43 Ro 807/2005-17, k vymáhání pohledávky oprávněné v částce 22.028 Kč s 0,10% úrokem za každý den prodlení od 1. 3. 2005 do zaplacení, částky 17.402 Kč (úrok z prodlení), nákladů předcházejícího řízení ve výši 10.352,40 Kč a nákladů exekuce. Povinný se podáním ze dne 8. 1. 2021 domáhal odkladu a zastavení exekuce na podkladě skutkových tvrzení, že soudní exekutor usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 rozhodl o zrušení všech exekučních příkazů s odůvodněním, že exekuční řízení skončilo dne 20. 7.

212/2021

2020, kdy bylo dosaženo účelu exekuce, tj. pohledávka i náklady exekuce byly vymoženy. Poté dne 14. 10. 2020 vydal soudní exekutor úřední záznam a oznámení, kdy oznámil, že v důsledku pochybení docházelo po dobu deseti let k vymáhání špatné výše pohledávky oprávněné. Ač daný postup není umožněn platným právním řádem, povinný má za prokázané, že jeho dluh včetně příslušenství byl plně vymožen a soudní exekutor, stejně jako oprávněná, za ním nemají žádných práv ani nároků (v podrobnostech je třeba odkázat na bod 5. odůvodnění usnesení soudu prvního stupně). Obsahem spisu je usnesení soudního exekutora ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146, které obsahuje pět výroků stran zrušení vydaných exekučních příkazů včetně odůvodnění, že dne 20. 7. 2020 bylo dosaženo účelu exekuce tím, že pohledávka a náklady exekuce byly vymoženy. Dále soudní exekutor vydal dne 14. 10. 2020 pod č. j. 203 Ex 17100/10-147 úřední záznam, v němž mj. uvádí, že „namísto správného vyčíslení pohledávky oprávněné představující jistinu 22.028 Kč, 0,1% úrok z prodlení denně z částky 22.028 Kč od 1. 3. 2005 do zaplacení, úrok z prodlení ve výši 17.402 Kč a náklady nalézacího řízení 10.352,40 Kč (uvedené odpovídá samotnému usnesení o nařízení exekuce), bylo chybně zadáno vymáhat plnění v částce jistiny 22.028 Kč, 0,1% úrok z prodlení denně z částky 17.402 Kč od 1. 3. 2005 do zaplacení a náklady řízení v částce 10.352,40 Kč. Pohledávka v částce 54.500 Kč tedy vymožena nebyla a skutečnosti uvedené v usnesení ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 neodpovídají aktuálnímu reálnému stavu exekuce. Soudní exekutor věc postoupil exekučnímu soudu, který o návrhu povinného rozhodl usnesením ze dne 5. 3. 2021, č. j. 49 EXE 3657/2010-82 s odůvodněním, že exekuci je třeba zastavit, neboť exekuce „pokračuje neoprávněně“, když soudní exekutor po právní moci usnesení ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 pokračuje i nadále v provádění exekuce. Dle okresního soudu nelze obnovit zrušené exekuční příkazy neformálním úkonem soudního exekutora. Pokud bylo vydáno usnesení o ukončení exekuce a nebyla vymožena celá částka, je potřeba podat nový exekuční návrh, popřípadě po soudním exekutorovi vymáhat náhradu za způsobenou škodu. Krajský soud usnesením ze dne 31. 5. 2021, č. j. 40 Co 212/2021-102 usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že návrh povinného na zastavení exekuce vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 49 EXE 3657/2010, zamítl.

10. K ústavní stížnosti stěžovatele Lukáše J. (v exekučním řízení v postavení povinného) Ústavní soud nálezem ze dne 19. 10. 2021, sp. zn. III. ÚS 2208/21 rozhodl, že usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 5. 2021, č. j. 40 Co 212/2021-102 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 5. 2021, č. j. 40 Co 212/2021-102 zrušil. Z obsahu nálezu Ústavního soudu mj. vyplývá, že soudní exekutor je vykonavatelem státní moci, pročež je vázán mezemi vyplývajícími z čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Musí se proto vyvarovat jakékoliv svévole při výkladu a uplatňování právních předpisů a dbát mimo jiné o ochranu práv účastníků řízení dotčených jeho postupem. Současně však vystupuje v postavení podnikatele, který vykonává svou činnost soustavně za účelem dosažení zisku, a především na vlastní riziko. Musí tudíž nést i riziko, že nikoli vždy dosáhne skončení exekuce jejím úspěšným provedením, a tím spíše pak musí nést i odpovědnost za svá vlastní pochybení. Z § 47 odst. 1 exekučního řádu vyplývá nejen oprávnění soudního exekutora vydávat za zákonem stanovených podmínek exekuční příkazy, ale rovněž tyto exekuční příkazy zrušit. Po právní moci usnesení o zrušení všech exekučních příkazů vydaných v exekučním řízení není přípustné, aby soudní exekutor dále prováděl exekuci, resp. aby pouhým úředním záznamem nebo prostým oznámením obnovil již zrušené exekuční příkazy. Neposkytnou-li soudy povinnému ochranu proti svévolnému postupu soudního exekutora, zasahují do jeho práva na soudní ochranu a do práva vlastnit majetek podle čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Současně však exekutor vystupuje v postavení podnikatele, který vykonává svou činnost soustavně za účelem dosažení zisku, a především na vlastní riziko (nález ze dne 11. 12. 2020, sp. zn. II. ÚS 65/20). Krajský soud na rozdíl od okresního soudu zcela ignoroval skutečnost, že jednou zrušené exekuční příkazy nelze obnovit pouhými neformálními úkony, resp. prostým úředním záznamem nebo sdělením soudního exekutora.

212/2021

Opomenul též východiska shrnutá Ústavním soudem zejména v bodu 19 výše, podle nichž musí nést odpovědnost za vlastní (po více než 10 let trvající) pochybení v první řadě sám soudní exekutor, a nikoliv stěžovatel, který je vůči němu fakticky v podřízeném postavení. S krajským soudem se nelze ztotožnit ani v tom, že by úkon soudního exekutora, kterým byly zrušeny všechny v řízení vydané exekuční příkazy, byl prostým oznámením o skončení exekuce, který je bez právní relevance. Veškeré exekuční příkazy byly naopak zrušeny rozhodnutím soudního exekutora ve formě usnesení, které takto navíc bylo i formálně označeno. Nešlo tak o neformální přepis (oznámení), ale o úkon soudního exekutora rušícího podle § 47 odst. 1 exekučního řádu vydané exekuční příkazy. Tento úkon má přitom podle zákona formu usnesení [viz § 47 odst. 1 ve spojení s § 55 odst. 3 písm. c) exekučního řádu; shodně: KASÍKOVÁ, M. In KASÍKOVÁ, M. a kol. Exekuční řád. Komentář. 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 338]. Důvodem předmětného zrušení exekučních příkazů přitom byla skutečnost, že došlo k provedení exekuce vymožením částky, kterou soudní exekutor uvedl již v žádosti o pověření k provedení exekuce. Skutečnost, že krajský soud vycházel toliko z restriktivního výkladu § 46 odst. 8 exekučního řádu, aniž by jakkoliv zohlednil (pro celé exekuční řízení) klíčové ustanovení § 47 odst. 1 exekučního řádu, představuje libovůli při použití podústavního práva. Krajský soud též zcela přehlédl, že zrušení všech exekučních příkazů bylo nezbytným krokem soudního exekutora, měl-li v daném okamžiku za to, že exekuce byla provedena. V opačném případě by se totiž stěžovatel úspěšně domohl zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř. (srov. SVOBODA, K. Zastavení exekuce. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 245). Byť byla předmětem daného sporu otázka zastavení exekuce, krajský soud zcela opomněl zabývat se použitím příslušných ustanovení exekučního řádu a občanského soudního řádu upravujících zastavení exekuce, zejména pak ustanovením § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

11. Krajský soud na tomto místě zdůrazňuje, že kasační závaznost nálezu Ústavního soudu lze reflektovat pouze bezpodmínečným respektováním tohoto nálezu; v řízení po něm následujícím již není prostor pro zpochybňování právních závěrů Ústavního soudu, jakož ani pro obcházení jejich smyslu (srov. nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 4162/19 ze dne 19. 8. 2020).
12. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. (exekuční řád) nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
13. Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
14. Podle ustanovení § 47 odst. 1 exekučního řádu provedením exekuce a zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů.
15. V poměrech dané věci je třeba uvést, že soudní exekuce byla vedena od 20. 5. 2010 k návrhu právní předchůdkyně oprávněné (GE Money Multiservis, a.s., IČO 49241150) a Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 23. 7. 2010, č. j. 49 EXE 3657/2010-25 nařídil exekuci na majetek povinného Lukáše J. k vymožení pohledávky ve výši 22.028 Kč s 0,10% úrokem za každý den prodlení od 1. 3. 2005 do zaplacení, pro částku 17.402 Kč, pro náklady předcházejícího řízení ve výši 10.352,40 Kč a pro náklady exekuce a vedením exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. Tomáše Vránu (nyní JUDr. Lukáš Jícha). Z obsahu spisu rovněž vyplývá, že soudní exekutor „opomenul“ vymáhat (nekapitalizovaný) úrok z prodlení a tuto skutečnost si soudní exekutor uvědomil až poté, co usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 zrušil všechny v exekučním řízení jím vydané exekuční příkazy, přičemž uvedl, že dne 20. 7. 2020 bylo dosaženo účelu exekuce vymožením pohledávky i nákladů exekučního řízení. Následně dne 14. 10. 2020 potom vydal úřední záznam a oznámení, jehož obsahem je fakticky výzva, ať není pravomocné usnesení bráno v potaz, neboť údaje v něm uvedené neodpovídají skutečnosti a povinného vyrozuměl, že exekuce nadále pokračuje, a to pro vymáhání částky ve výši zhruba 54.500 Kč. Je třeba přisvědčit Ústavnímu soudu, že v právním státě není přípustné, aby soudní exekutor jako vykonavatel státní moci vyzýval přípisů účastníky řízení, ať nerespektují pravomocné usnesení o zrušení všech exekučních příkazů,

212/2021

kteřé on sám před dvěma měsíci (údajně nedopatřením) vydal, a současně konstatoval, že navzdory tomuto usnesení exekuce nadále probíhá a mají být mimo jiné dále prováděny srážky ze mzdy povinného. Exekuční řád, stejně jako jiný právní předpis totiž takový postup soudnímu exekutorovi neumožňuje.

16. Soud prvního stupně proto správně vyhověl návrhu povinného ze dne 8. 1. 2021, kterým se domáhal zastavení takto „znovuobnovené“ exekuce vedoucí k vymáhání dosud nevymožené části pohledávky oprávněné s tím, že jde o důvod podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., jehož účelem je umožnit, aby exekuce byla zastavena i v jiných závažných případech, které pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat a podrobit konkrétnímu popisu (náleží Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. I. ÚS 1486/20). Zastavení exekuce připustil Ústavní soud, jakož i odborná literatura, dokonce i v některých případech, kdy již exekuce skončila provedením (vymožením) [srov. již náleží ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11 (N 21/64 SbNU 205)]. Jak Ústavní soud ve svém náleží zdůraznil, není přípustné, aby po právní moci usnesení o zrušení všech vydaných exekučních příkazů prováděl soudní exekutor dále exekuci, resp. pouhým úředním záznamem a oznámením reagujícím na jeho vlastní pochybení „oživil“ již zrušené exekuční příkazy a s odstupem více než deseti let požadoval po stěžovateli na základě zrušených exekučních příkazů zaplacení úroku z prodlení, který v podstatné části narostl v důsledku jeho vlastního pochybení. Postup soudního exekutora znamenal fakticky nepřípustné zvýhodnění oprávněné. Pokud soudní exekutor veškeré exekuční příkazy zrušil vlastním rozhodnutím ve formě usnesení s odůvodněním, že došlo k provedení exekuce vymožením částky, potom již neměl rozhodovací pravomoc k tomu, aby v exekuci pokračoval. Pokud soud prvního stupně zjistil, že soudní exekutor rozhodovací pravomocí k vedení exekuce za shora uvedených okolností nedisponoval, potom správně k návrhu povinného přistoupil k zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.
17. Krajský soud proto podle ustanovení § 219 o. s. ř. usnesení okresního soudu ve výroku I., tj. ve věci samé jako věcně správně potvrdil, stejně jako ve výroku II. o nákladech soudního exekutora, jehož správnost nebyla odvoláním oprávněné ani povinného zpochybněna (a soudní exekutor odvolání nepodal).
18. Podle ustanovení § 89 exekučního řádu je třeba vždy hodnotit důvody, pro něž k zastavení exekuce došlo a kdo zavínil její zastavení. Okresní soud zastavil exekuci k návrhu povinného, přičemž dovodil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když neúspěch exekuce nastal nikoliv z důvodu zavinění oprávněné nebo povinného či jejich právního pochybení. S tímto závěrem soudu prvního stupně se odvolací soud neztotožňuje.
19. Oprávněná za shora uvedených okolností a při plné informovanosti o postupu soudního exekutora, jež vyústil v pokračování exekuce pro opomenuté příslušenství pohledávky, které vykazovalo znaky zjevné nepřípustnosti, setrvala na pokračování v provádění exekuce, když pro takový závěr svědčí i obsah podaného odvolání oprávněné. Krajský soud na straně jedné nezpochybňuje legitimní požadavek oprávněné domáhat se plnění přiznaného exekučním titulem v celém rozsahu, na straně druhé to však byla právě oprávněná, resp. její procesní předchůdkyně, která si svobodně zvolila konkrétního soudního exekutora, jenž se dopustil shora popsanych pochybení. Jestliže tedy hodnocením hledisek zakotvených v § 89 exekučního řádu (z jakého důvodu došlo k zastavení exekuce) to má být oprávněná, komu se ukládá povinnost k náhradě nákladů exekuce, pak je to právě ona, komu musí být uložena – ve prospěch povinného povinnost k náhradě nákladů řízení o zastavení exekuce.
20. Shora uvedené závěry o zavinění oprávněné na zastavení exekuce potom zakládají povinnému právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů, které mu v exekučním řízení vznikly, určené vyhláškou č. 177/1996 Sb. Z časového hlediska je pro určení tarifní hodnoty podstatný okamžik započítání úkonu právní služby. Proto je nezbytné primárně vycházet z § 8 odst. 1 advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.), podle kterého není-li stanoveno jinak, považuje se za tarifní hodnotu výše peněžitého plnění nebo cena věci anebo práva v době započítání úkonu právní služby, jež se

právní služba týká; za cenu práva se považuje jak hodnota pohledávky, tak i dluhu. Při určení tarifní hodnoty se nepřihlíží k příslušenství, ledaže by bylo požadováno jako samostatný nárok (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1021/2015). Ze shora uvedené rekapitulace obsahu spisu vyplývá, že návrh na zahájení exekučního řízení byl podán dne 7. 5. 2010 pro jistinu 22.028 Kč s příslušenstvím a náklady předcházejícího řízení. Povinný návrh na odklad a zastavení exekuce prostřednictvím právního zástupce (plná moc ze dne 11. 12. 2020) učinil jediným podáním ze dne 8. 1. 2021. Za této situace je tarifní hodnotou pro určení sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby částka 22.028 Kč (dána toliko hodnotou jistiny pohledávky, aniž bylo příslušenství požadováno jako samostatný nárok). Dle obsahu spisu v řízení před soudem prvního stupně povinnému za úkony učiněné prostřednictvím zvoleného advokáta náleží náhrada za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a návrh na odklad a zastavení exekuce). Povinnému proto náleží mimosmluvní odměna podle § 7 bod 5., § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (tarifní hodnotou byla částka 23.000 Kč) ve výši 810 Kč za jeden úkon právní služby. Spolu se dvěma režijními paušály po 300 Kč náleží povinnému částka 2.220 Kč (1.620 Kč + 600 Kč).

21. Krajský soud proto usnesení okresního soudu v odvoláním napadeném výroku III. změnil tak, že oprávněně uložil povinnost zaplatit povinnému na nákladech exekučního řízení částku 2.220 Kč, k rukám advokáta Mgr. Václava Píchy, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení (ustanovení § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).
22. Tímto rozhodnutím se řízení před odvolacím soudem končí, proto bylo nutné i v této fázi soudního řízení rozhodovat o nákladech řízení. Zákonným důsledkem procesního výsledku odvolacího řízení je povinnost oprávněně nahradit povinnému náklady odvolacího řízení (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o. s. ř.), a to v rozsahu mimosmluvní odměny stanovené vyhláškou č. 177/1996 Sb. Povinnému nepochybně náleží též náklady, které mu vznikly v souvislosti s podáním ústavní stížnosti a které je oprávněná povinnému uhradit, což je dáno výsledkem odvolacího řízení.
23. Povinnému v odvolacím řízení náleží mimosmluvní odměna podle § 7 bod 3. (tarifní hodnotou je částka 2.220 Kč), § 11 odst. 2 písm. c) cit. vyhlášky ve výši 500 Kč za jeden úkon právní služby (odvolání proti výroku III. usnesení okresního soudu). Dále mu náleží mimosmluvní odměna podle § 7 bod 5., § 11 odst. 2 písm. c) cit. vyhlášky ve výši 810 Kč (vyjádření k odvolání oprávněné ve věci samé). Spolu se 2 režijními paušály ve výši 600 Kč, náleží povinnému za odvolací řízení částka 1.910 Kč. Konečně povinnému náleží náhrada nákladů vzniklých v řízení před Ústavním soudem, a to podle § 9 odst. 4 písm. e) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 2x 3.500 Kč za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a podání ústavní stížnosti), spolu se 2 režijními paušály ve výši 600 Kč, náleží povinnému za řízení před Ústavním soudem částka 7.600 Kč. Krajský soud proto uložil oprávněně povinnost zaplatit povinnému na nákladech odvolacího řízení částku 9.510 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokáta Mgr. Václava Píchy.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Olomouc 29. listopadu 2021

JUDr. Magda Blatáková v. r.
předsedkyně senátu